

Havneassjen risikerer noget Synderligt derved. Man kan jo forlange saadanne Garantier, at man under alle Omstændigheder er sikret, at de stillede Betingelser blive opfyldte. Men som sagt, jeg skal kun henlede Opmærksomheden derpaa. Jeg skal som sagt i dette Dieblit, især da Tiden jo er langt fremstredne, ikke gaa yderligere ind paa hverken den finansielle Side af Sagen eller paa forskjelligt Andet, der kunde friste dertil, der bliver jo formodentlig Veilighed dertil senere i et eventuelt Udvalg, og skal derfor slutte.

Møgen: Paa dette fremstredne Tidspunkt udbeder jeg mig kun Tilladelse til at sige et Par Ord med Hensyn til det foreliggende Lovforslag, særlig angaaende et enkelt Punkt, som i Gaar blev fremdraget af det ærede 7de Medlem for 1ste Kredts (Harald Hansen), og som i Dag igjen blev fremdraget af min ærede Sidemand til Venstre (Breinholdt). Det var det, at man ikke kunde gaa ind paa dette Forslag til Anlæg af en Frihavn uden tillige at gaa ind paa en Reform af Havnebestyrelsens Bestyrelse. Jeg beder indtrængende om, at man ikke vil sætte disse to Ting i Forbindelse med hinanden, thi jeg tror, at det vil være en Hindring for dette Forslags Gjennemførelse. Jeg kan nu i og for sig ikke se, at der skulde være saadanne paatrængende Grunde til en Reform af Havnebestyrelsen, thi det er jo dog givet, at den er i Overensstemmelse med Bestyrelsen af Havnene Landet over. Det er Indenrigsministeren, der har den væsentlig afgjørende Myndighed med Hensyn til Havneforholdene overalt; Kommunernes Myndighed i Henseende til dem er mere begrænset. Der kan saa være Spørgsmaal om, hvor Grænsen skal sættes, og der kan maasse være Spørgsmaal om at give Havneraadene osv. en vis ubdydet Myndighed, men det forekommer mig, at det er et underordnet Punkt, som der ikke er saadan Grund til at lægge afgjørende Vægt paa. Og jeg vil ogsaa sige, at naar man er saa misfornøiet med, at Indenrigsministeren styrer Havnene, og altsaa kalder det en despotisk Styrelse osv., kan jeg egentlig ikke se, at den fra et konstitutionelt Synspunkt ikke er forsvaret, forsaavidt som Indenrigsministeren jo styrer denne Øret af sin Virksomhed under samme konstitutionelle Ansvar som enhver anden.

Og jeg tror heller ikke for Kjøbenhavns Bedkommende, at de Resultater, som nu foreligge, den glimrende Status, som Havnen frembyder, i og for sig give Grund til at give Indenrigsministeren et Mistillidsvotum, saa jeg kan ikke se, at der er nogen Grund til at kræve denne Reform som saa paatrængende. Det er derfor Noget, som jeg ønsker, at man ikke vil tage med op i dette Lovforslag, men i alt Fald forbeholde en kommende Afgjørelse. Og naar jeg ønsker det, saa er det, fordi jeg i det Hele taget kan sige, at jeg giver dette Forslag for mit Bedkommende min Tilslutning. Vige overfor den skarpe Kritik, som det er gjort til Gjenstand for, vil jeg ikke tilbageholde, at jeg i det Hele taget kan billige Lovforslaget. Jeg siger, det er et virkelig godt Lovforslag, som Indenrigsministeren her har forelagt. Skulle vi have en Frihavn, saa er det gjennemgaaende en god, sund og fornuftig Ordning af denne, der foreligger. Jeg finder saaledes, at det er en god og sund Tanke, at den skal være en Del af Havnen og skal være underlagt Havnebestyrelsen. Det er vist og sandt, at jeg ikke rigtig kunde tænke mig, at der skulde være to Havne under to forskjellige Styrelser, to Vand- og Vandomtraader med to forskjellige Myndigheder, som uundgaaelig maatte komme i Konflikt med hinanden. Jeg siger derfor: Skulle vi have en Frihavn, saa er det fornuftigt, at den bliver en Bestandsdel af Kjøbenhavns Havn underlagt Havnebestyrelsen, saaledes som denne til enhver Tid er, men hvordan denne skulde være, er et Spørgsmaal, som jeg tror, man kan drøfte ved en anden Veilighed. Jeg er ogsaa enig i, at det er rigtigt og naturligt, at der dannes et privat Selskab til at overtage Driften af denne Havn, og de Indvendinger, jeg har hørt, have ikke overbevist mig, heller ikke den ærede sidste Tale. Det forekommer mig nemlig, at ved Frihavnen bliver Forholdet ikke anderledes end i en almindelig Havn. Et er Havnen selv, et Andet Driften, Pakhuse, Skure osv.; dette Sidste er Noget, de Private maa overtage, og man faar derved et Udtryk for, at der er Tro paa denne Sag, hvorhos det giver en Garanti for, at det bliver dem, der virkelig have Interesse i denne Sag, der komme til at lede Driften, thi det maa vel anses for givet, at det kun vil blive de kommer-